

Virginia Woolf

Cultura literària, L'Avenç

Carla Ortiz

Virginia Woolf, a Cultura literària

Aquest trimestre hem estudiat l'escriptora londinenca Virginia Woolf a 4t de secundària. Els alumnes de l'itinerari Social, Humanístic i Artístic han conegut una autora extraordinàriament sensible, capaç de percebre centenars de sensacions d'una realitat dolorosa i preciosa alhora, tamisada pel prisma multiperspectiu amb què ho entenia tot.

Una autora avançada al seu temps que va inventar una nova manera de narrar, escrivint una mateixa escena des del punt de vista de diversos personatges, i mostrant-nos que la realitat mai no és unívoca, sinó múltiple, diferent per cada persona que la viu.

Una autora de principis de segle XX que ens demostra que la literatura va de la mà de la neurologia, que elabora uns discursos en els quals el que diuen i el que pensen els seus personatges s'entrellaça en un text poètic i volàtil, perfectament humà, perquè l'home pensa de manera erràtica i espontània, tot i parlar de forma lògica i ordenada.

Una autora que ens transmet la vivència d'una realitat concreta escoltant els seus sentits, fent-nos partícips de les olors, els tactes, els colors, els sabors i els sons implicats en una escena; més que descriure, ella pinta amb les paraules.

Imitar el seu estil ha estat tot un repte per als nostres alumnes, que han hagut d'escriure un text literari descrivint una de les típiques festes victorianes de l'alta societat britànica i en el qual els pensaments i els parlaments dels personatges s'entrelliguessin. L'experiència ha estat molt poètica, i han presentat textos de gran personalitat. Aquí els teniu:

Estic nerviosa. Molt. Escolto als convidats entrar a la casa rient. Hola Àngela. Estàs preciosa. Gràcies Olivia. Crec que em veig estranya amb vestit, però sembla que a l'Olivia li agrada molt. Té raó, el vestit és molt maco, però no és del meu estil. -No em facis aquesta cara. Ja sé que no t'agrada, però és un dia especial, fas divuit!- Ella també va preciosa. Sempre, però avui encara més. Tinc molta sort de compartir la meva vida amb ella. No sé què faria sense l'Olivia. És l'amor de la meva vida. Recordo quan ens vam conèixer. Teníem nou anys, i era l'aniversari del seu germà, en Sergio. Al final ha pogut venir el teu germà? En Sergio? Si, va amb crosses per això. Pobre. Es va trencar la cama l'altre dia al partit de rugby. -Estàs molt pensativa avui Àngela, què et passa? No vols que et vegin?- Sí, sí. És només que... no sé, passa molt ràpid el temps. Tranquil·la. Per molt que passi el temps, seguiré aquí. Me l'estimo massa. No vull anar a la festa, em vull quedar a l'habitació amb ella. Veient una pel·lícula divertida amb l'Hèrcules estirat als meus peus, assaborint els seus llavis suaus de maduixa, i amb l'olor de les roses que m'ha portat aquest matí. Com sap que és la meva flor preferida... Som-hi va. La gent t'espera. D'acord. Quanta gent. No recordava haver convidat a tanta. Mira al Francesc, Àngela! Uau Àngela. Et veus increïble! Moltes gràcies Francesc. Quant soroll. Gairebé no el sento. El que si sento són unes crosses. Suposo que són les d'en Sergio. Ve acompanyat de l'Ernest. M'agrada molt com té el cabell. Es nota arreglat. M'encanta el tratge que portes Ernest. És original i maco. Gràcies Àngela, tu estàs radiant. Ja hi som tots. Anem al jardí, que no hi haurà tanta gent. Bona idea Francesc. Ha quedat super bé el jardí. Ai no... Ja està la mare ballant. Espero que no hagi begut de més. Mira-la! Encara no ha començat la nit i ja ho està petant! Calla Ernest. No sé si serà la millor o la pitjor nit...

Martina Marsal

Incident a la festa

Em fa dos petons, petons càlids i afectuosos, com si ens coneguéssim de tota la vida. Qui deu ser? Probablement la dona recent d'algun convidat. Tot i no saber qui és m'agrada molt el seu vestit, clàssic però a la vegada elegant, amb una màscara amb motius florals, que amb la llum tènue del rebedor, ressalten molt.

-Que tinguis una bona festa!- (Li dic amablement)

A la llunyania, al costat de la barra, negre de marbre, veig tot un conjunt de gent agrupada. Crec que són els cambrers, tots vestits de negre. No sé que deu estar passant. M'hi apropo travessant tota la gran sala plena de gent molt elegant, xerrant i prenent cava, i que mentre vaig passant aixequen la mirada i em saluden. Espero que vegin que vaig amb pressa a veure què passa i que és per això que no els saludo.

Quan arribo a l'altre extrem de la sala, els pregunto què està passant, i em diuen que se'ls hi ha caigut tota una safata de canapès. Miro els canapès amb atenció i veig que són els que no porten marisc, eren els especials de la Martha. Quin desastre, ara jo com li dic que no podrà menjar canapès durant tota la nit?

Marxo d'aquella situació i vaig direcció a trobar la Martha per explicar-li el desastre.

La veig a la llunyania i m'hi apropo. Em re col·loco bé el meu vestit d'època de color negre.

-Hola Martha que tal com estàs?-Li dic intentant aparentar normalitat.

T'he de comunicar una cosa que em sap molt greu. Als cambrers se'ls hi ha caigut al terra els teus canapès sense marisc.

-Tranquil·la, no passa res, ja menjaré alguna altre cosa.-Em diu intentant parlar amb un tó neutra, com si no li hagués afectat. Tot i que jo sé que ara ella per dins seu estar decebuda, perquè sé que els canapès són el seu menjar preferit....

Emma Salvatella

El gran dia

Per fi ha arribat el dia, ja comença a amagar-se el sol, el cel agafa un to ataronjat i ja comencen a arribar els primers convidats. L'entrada ja està il·luminada amb les llums roses amb forma de planta que fan un efecte preciós.

Els primers convidats a arribar em saluden, jo em fixo en les seves robes amb un aspecte bohemí, amb aquelles llargues capes amb colors vius i preciosos, em recorden a la primera festa a la qual vaig assistir.

Ja és de nit i han arribat tots els convidats que faltaven ara vaig donant voltes per la platja per saludar a tots, hem d'aprofitar aquesta nit, ja que és la més curta i acabarà aviat. Els músics toquen els instruments a la zona de les taules fent una melodia preciosa, se sent des de la platja, on estan la majoria de convidats parlant. Al vaixell hi ha les sis persones més importants de la festa, els que decidiran si la torno a organitzar o no, ells tenen un menú especial, però aquest any hi ha un jutge amb qui tinc algunes diferències, espero que no vulgui parlar amb mi.

Els convidats comencen a anar cap a les taules, ja és tard i molts tenen gana, hi ha menjar a sobre les taules, però he decidit no posar coberts, ja que és com un pica-pica, els cambres van repartir les begudes, sembla que tothom ho està passant bé.

Des de lluny veig un jutge sortir del vaixell, espero que no sigui ell, -què vol ara aquest! Espero que no comenci a trobar problemes...quins nervis que tinc...-. Si és ell segur que ve a criticar la festa o a queixar-se, només per la cara que fa ho veig. Portem una bona estona parlant a veure si em deixa seguir amb la festa i deixar de criticar, diu que el menú dels jutges era molt petit, però ho fa per buscar-me les pessigolles, és l'únic que es queixa...-perquè estic tant nerviós doncs?...,

Ja m'ha deixat seguir amb la festa, vaig a veure que tal ha quedat el quadre de l'entrada, va ser idea d'un amic, la idea consisteix a posar un quadre gegant en blanc perquè els convidats pintin el que vulguin. Pel que veig ha quedat preciós, em transmet confiança i calidesa, han

utilitzat colors molt suaus i els ha quedat preciós, soc incapaç de descriure el quadre i les sensacions que em provoca. -Soc jo només qui s'emociona? Ningú sent el que jo sento quan el miro?..

Estem arribant al final de la festa i és el moment d'aprofitar que estem apartats de les ciutats per apagar totes les llums i observar la immensitat de l'univers. Mirant el cel em sento insignificant comparat amb la grandiositat de les estrelles, llums aparentment molt petites, però que en realitat són enormes i precioses. Tots ens ho hem passat molt bé i ara ja és hora que els convidats sortint, jo estic molt cansat i ells també, ja comença a sortir el sol i ha sigut una de les millors festes que he viscut.

Àlex Noguerol

Festa d'antifaços

Per fi arribo a la festa, tots em reben amb un somriure. “Felicitats per la butlleta guanyadora. Gràcies per convidar-me!” Aquestes són les frases que més em diuen aquesta nit. Tots em saluden, però, ningú s'apropa a parlar amb mi, que rar. La gent em reconeix perquè sóc l'únic que no porta tratge negre i el meu antifaç és diferent al de la resta. És estrany perquè hi ha més gent de la convidada, però, com ho faig per saber qui s'ha colat a la festa? Tothom porta màscara! Camino fins l'altre estança, veig una gran safata platejada que il·lumina la sala, que bo, son aperitius de tot tipus! Agafo un parell d'olives i me les empasso sense pensar...<Cof, cof, cof>! Casi m'ennuego, pensava que les olives no tenien pinyol. El pitjor de tot és que soc l'únic de la sala que és reconeixible, i acabo de fer el ridícul.

Se m'apropa un cambrer amb una safata on hi ha copes de cava,... jo li faig que no amb el cap no vull emborratxar-me avui.

Passen els minuts, se m'apropa un home gras i alt que comença una conversa.

-Que faràs ara amb tants diners? Segur que te'n sobren molts.

Quin interessat penso per dintre. Em ric i m'invento que em truquen per fugir d'allà. Més tard se m'apropa el mateix home i em fa preguntes similars, torno a evitar la situació, però el segueixo amb la mirada: qui és?.

Arriba el moment de treure's l'antifaç, no m'ho puc creure! Aquell home gros es l'Eugeni!, que a més a més no estava convidat. Ara que no té màscara no s'apropa a mi i se'n va ràpidament de la festa sense dir adeu. Quin aprofitat!

La festa s'acaba, ens acomiadem entre tots i abandonem aquell àtic. M'esperava que fos una nit blanca i alegre però ha acabat sent més aviat una nit fosca i amarga.

Santi Canalda

Encontre incòmode

Però quin lloc més gran! Hi ha una font només entrar, i quina aigua més neta i clara que hi brolla! No soc la primera en arribar, tot i que tampoc m'estranya. Vaig a saludar a la Maria i a donar-li el regal, abans de que estigui massa ocupada. Noto una mà a l'espatlla.- Quin ensurt, Pol!- Ell riu. -Quasi em mates de l'esglai! -M'alegra de veure'l.- Vinga va, no et passis, no ha estat res!- Segueix rient. És llavors quan la veig arribar. Quin fàstic! No sabia que vindria, i no me n'alegro gens, la veritat. A que ve aquesta cara llarga? Tot seguit, abraça a en Pol. Decideixo marxar amb la Maria. Moltes felicitats! - (li dic). Gràcies guapa - em somriu - espero que t'ho passis bé, és el que vull per a tothom avui. Si, segur que m'ho passo d'allò més bé amb ella aquí. Anem a preparar-ho tot per al concurs - dic el més alegre que puc. Comencem a treure el menjar. No estaria gens malament agafar una miqueta de truita d'aquella, tova i sucosa, o potser un grapat de croquetes? Com m'agraden, amb el seu suau aroma i com es trenquen dins la boca deixant-te una textura càlida i saborosa que dona un gran plaer al paladar al mastegar-les... Me n'agafo quatre millor, i crec que em passaré per el karaoke. Després d'esperar el meu torn, per fi pujo amb la resta del meu grup, però.. aquí està! , sembla que em segueixi i tot. No em trobo molt bé Joan, vaig a prendre l'aire. Que bonic, aquest jardí! Doncs si - sento la seva veu dolça, i aquí apareix, davant meu. Mira els testos plens de flors, blanques com la neu. I si t'hi fixes, més enllà hi ha un llac, anem-hi. El segueixo sense ni pensar-m'ho. Escolto els músics; ja han arribat, igual que les seves belles melodies. Encara m'oloren els dits a croquetes. Alguna cosa interromp la meravellosa música: torna a ser ella. Ara ve amb la Maria. No sé del que parlen, l'únic que escolto és com la Maria li respon 'No, no tinc més lloc per a que et quedis a dormir, em sap molt de greu'. Crec que s'ha notat massa la meua alegria.

Ari Rayo

Festa de la Martina

He d'anar a una festa d'aniversari. Avui la meua veïna Martina fa 18 anys i, inexplicablement, m'ha convidat. No hem parlat mai a la vida però com que som veïns m'ha convidat. Aquest matí a primera hora, m'he aixecat i he sentit un lleuger soroll, mentre mirava per la finestra com començaven a fer tots els excèntrics preparatius de la festa.

Decideixo baixar al menjador en silenci per les escales de fusta -quin sorolls més estranys que fan, molt estranys, cada cop el soroll es més escandalós així que vaig despertar als meus pares. Surto a la terrassa. Fa un dia esplèndid. El sol il·lumina com mai i la brisa d'hivern em congela els ossos però quin gust! Tot de sobte torno a pensar en la festa de la veïna desconeguda. He d'anar disfressat d'animal...; els meus pares, ja del tot desperts, m'han obligat a anar-hi i he d'obeir tot i que no puc parar de murmurar neguitosament la meua opinió sobre la festeta... Arriba l'hora de la festa i encara que em vaig esforçar en no anar-hi, els meus pares insisteixen

i finalment em donen el típic discurs sobre el comportament i no se que mes...millor callar i anar-hi una estona.

Quina casa mes grandiosa! Hi entro i vaig directe al menjar. Tot i que no és l'hora de sopar em moro de fam. L'ambient és incòmode, hi ha tensió a l'ambient i a sobre, olora com a lllaminadura. Sembla una festa d'una nena d'onze anys....

De cop i volta ja és de nit. Hora de tornar a casa. M'havia passat tota la festa en un racó, disfressat d'animal i amb el mòbil com a única companyia.. al menys, mentre me'n torno fa una temperatura ideal, una brisa fresca i la lluna plena enfoca el camí cap a casa. Preciós. I sense més estímuls, em vaig anar a dormir amb la obligació de veí feta.

Guillermo López

Festa a la mansió

Moltes felicitats! - sento una veu felicitant-me darrere meu, em pregunto qui serà, després de tantes felicitacions i tanta gent al meu voltant, m'agradaria estar a casa. Em giro i li responc educadament sense veure qui és:

-Moltes gràcies!

De sobte m'adono, és la meva amiga de l'escola, L'Ari, no l'havia vist des de 4t! Veure-la m'ha animat una mica. He sigut jo la que ha organitzat la festa i ha convidat a tanta gent, però crec que potser és una mica estressant estar al càrrec de tot. Li dic a l'Ari si vol que li ensenyi una mica la mansió i així parlem una estona després de tants anys. Accepta i la porto al jardí, el meu racó preferit de la casa gran: Quan la vaig llogar no m'ho vaig ni pensar, vaig veure l'exterior amb els arbustos i el llac i ja em vaig veure transportada allà, amb les flors de tots els colors: blanques, roses, vermelles, grogues... I amb la bona olor que desprendrien, em van recordar a les flors que té la meva àvia a casa seva. També em vaig imaginar la música relaxant dels anys vint, als quals la meva festa està ambientada. I avui a la meva festa dels vint anys estic al jardí i és tal com m'ho imaginava. Dono un cop d'ull als convidats, tots van vestits com els hi vaig demanar a la invitació: amb vestits i tratjes de colors crus, blancs o negres i accessoris com collars de perles, barrets, bastons i guants. M'alegra que tot estigui sortint com esperava i sembla que la gent s'ho està passant bé, així que em tranquil·litzo. M'acomio de l'Ari perquè he trobat a una persona que feia molt que no veia i encara he d'agraciar a molts convidats per haver vingut. Aquesta nit sembla que serà molt llarga però força entretinguda.

Maria Torrente

Festa victoriana del s XXI

Al treure'm els cascos m'agafa un atac de riure, no havia pensat que quan ens els traguéssim no hi hauria silenci, sinó que se sentiria, com ara, a tothom cantant i és graciós perquè pocs canten com els àngels. Tinc molta gana avui em saltaré la dieta suposo que amb un Donought o alguna cosa dolç perquè des del centre de la pista de ball m'arriba l'olor temptadora que hauria de resistir. Els germans Gómez! Tinc ganes de veure'ls són els mes originals, m'aproparé a saludar. -Que tal artistes?!-No he pensat que tots els convidats van disfressats d'artistes, però m'han entès. -Stefy! -Quina bogeria de festa! Té com un ambient bohemi. Perfecte, és el que volia aconseguir, ho he fet millor del que pensava. -Què es això del terra de la pista de ball?-Pregunta el gran. -A mesura que la gent balla van deixant les petjades, quedarà una obra d'art impressionant! Vaig a per una beguda a la barra, -poseu-vos els cascos que tenim molt bon DJ!-.

Ja amb la beguda a la mà, veig als germans Gómez ballant, són l'ànima de la festa. Al costat de la taula del DJ hi ha un grup de noies amb gots a la mà, tots buits, no entenc perquè no els omplen a la font, si la tenen a dos metres només. Segur que tramen alguna cosa, que serà? S'estan fent mirades d'aquelles que valen més que mil paraules. Una d'elles està nerviosa... ja sé perquè ho està.. puc veure la mirada entre el Gómez gran i ella, és intensa però suau a la vegada, transmet un arc de Sant Martí d'emocions que no podria descriure. M'encanta: des d'aquí, al costat del DJ, puc veure-ho tot, la taula de menjar, la gran barra, els sofàs a l'altre banda... i just de cara a la porta veig les teles que en un principi eren blanques neu però que ja no els hi queda ni un bocí del blanc original. Ha quedat molt maco, igual les petites les col·loco a la paret de casa, la de l'entrada. Aniré una estona als sofàs.

Aquí s'està d'allò més bé són els sofàs més còmodes que he provat mai, seus i tous, t'hi enfones i somies... Crec que s'ha acabat una cançó perquè de sobte sí que hi ha silenci, és tan estrany que en una festa hi hagi silenci....sembla un silenci fosc d'entrada, però ja no ho és perquè tornen a estar tots cantant. Tornaré a ballar. Deixant el got sobre la taula em dirigeixo cap a la pista, tots ballen i el germà Gómez gran i la noia amb la que creuava mirades abans ja estan junts ballant. Col·locant-me els cascos amb les dos mans torno a ser envaïda per la música i em deixo portar. Segueixo sentint l'olor del dolç del banquet, tu pots, tu pots, balla i aguanta, per molt bo que estigui el menjar, he de tenir força de voluntat.

Un pensament a la festa

Mentre estava amb les meves amigues he desviat la mirada i he vist un vestit molt elegant i bonic. Era vermell amb l'esquena a l'aire i una obertura a la cama des-de mitja cuixa fins al turmell. Per no ser tan sobri, portava accessoris d'or a conjunt i unes sabates transparents de taló alt que deixaven a la vista les ungles vermelles dels peus. L'Àngela havia arribat. Recordo que a la primària, l'Àngela i jo ens portàvem fatal. Ella sempre estava fent bromes i jo també però després hem fet viatges juntes perquè la seva mare i la meua mare són molt amigues i quan més sortides fèiem millor ens portàvem. Mentre ho recordava, mirava la casa on es celebrava la festa.- m'agrada molt la part de fora de la casa, té una piscina grandíssima i a més una pista de ball al costat. La millor part és la barra que per darrere té totes les vistes de la ciutat de París. -S'ho estava passant bé l'Àngela? No n'estava segur. Amb ella mai se sap.. Li preguntaré per si de cas. Quins ulls que té, verds i grocs, hipnotitzants..sempre em passa igual quan la miro. És com una millor amiga per a mi, però.. li dic el que sento? no , millor que no, ella no deu sentir el mateix per a mi. O si?

Una boda màgica

Després del magnífic moment de la boda arribem a la festa. Entro al jardí i veig un espai exterior molt maco. Molt ben decorat amb unes boles de llums al terra que transmeten una il·luminació blanca i unes llumetes penjades que creen un ambient més de festa. Decideixo asseurem als bancs, que cansada que estic... Em fixo amb un noi que està a la barra prenent-se un còctel, em sembla que és l'ex parella de la novia. També veig als meus amics Carles i Joana que s'estan fent una sessió de fotografies al foto mato. Mentre faig un cop d'ull per tot l'espai, em pregunto quants diners ha pogut costar tot plegat.

-És hora d'entrar a dins a dinar- Em diu la recentment promesa que ha tingut el detall de canviar-se el vestit. Somric i assenteixo amb el cap. A la taula m'assec amb en Carles i la Joana, també hi ha dos xicotets que pel que es veu són els cosins del promès, semblen simpàtics. Comencen a portar el menjar i m'arriben unes olors que se'm fa la boca aigua. El menjar és boníssim i molt variat. Hem acabat les postres i comença a sonar una música de festa. L'Eulàlia i el Víctor s'aixequen a ballar quina manera més estranya que tenen de seguir la música, no han millorat gens. M'entren unes ganes de ballar immenses i m'uneixo a la festa. Després d'estar una bona estona ballant camino en direcció a la font d'aigua que hi ha allà al mig per refrescar-me. De sobte una mà em pica l'esquena, em giro i em trobo amb el meu bon amic de la infància, Martí. Ens fem una profunda abraçada ja que feia molt temps que no ens veiem i em posa al dia sobre la seva vida. Em diu que s'ha casat i té 4 fills, qui ho diria, ell sempre deia que no en volia tenir cap de fill! Seguidament em pregunta per mi i si m'he casat. Jo li dic que no però no sé ben bé perquè en aquell moment em va recórrer dins meu una sensació de frustració...m'hauria de casar jo també?

La festa

Que guapo va en Sergio, aquesta camisa negra mate amb aquests pantalons de vestir li queda molt bé. Pensava que no vindries li vaig dir, ell em diu que no se la volia perdre i més sabent que li faria cas i em posaria el vestit vermell amb l'esquena a l'aire i l'obertura de la cama que ell em va ajudar a triar feia dues setmanes. Quina sorpresa! Està l'Olívia, ella sempre tan elegant quines arracades que porta, que maques. Són les 23:55 i ja estan preparant tot per bufar les espelmes.

Quina gran decisió les taules quadrades de dos metres de llarg i d'amplada de fusta de caoba fosca. Les estovalles de lli color cru i els detalls són magnífics, no m'ho esperava així. Estic a punt de demanar el desig i no tinc clar quin, així que: "Que sigui el que Déu vulgui" L'orquestra ha tocat la meva cançó preferida, que bonic! El Sergio s'acosta, que dirà? No li puc treure la idea de cantar-la els dos junts així que sí, la cantem.

Quin enrenou estem muntant, dissimuladament en Sergio m'ha donat la seva cadena de plata, que pretén? El Francesc i l'Olívia s'han adonat i em fan senyals que vagi a la cuina blanca de marbre gris i amb tocs negres. Allà en Sergio em diu què sent i jo no li puc dir mentides així que sí, sortiré de la meva festa dels 18 amb el desig que Déu ha decidit per a mi.

Vinyet Pujol

Al sentir el primer "Ding Dong!" de la porta, el sentiment d'emoció que portava acumulant tota la setmana, des que vaig anar a comprar els preparatius per la festa, es va escampar per tot el meu cos. Ja no estava tan sols al meu estómac. Ara veia tots els colors més vius, sentia que les olors dels menjars abraçaven el meu nas... De cop i volta ja em trobava a punt d'obrir la porta per donar pas a la primera parella de convidats: En Miquel i la Lluïsa portava un vestit que li estava bé -tot i que després de l'embaràs el seu cos semblava una gelatina-. La Lluïsa sempre ha sigut molt reservada, al contrari que en Miquel. En Miquel sempre explicava les anècdotes de quan era més jove i les repetia reiteradament i tot i que ja havíem escoltat la història milers de cops, ell l'explicava amb la mateixa emoció que el primer dia. Realment a algú li feia gràcia en Miquel? Ho dubtava.

Quan els convidats ja s'havien cansat dels plats salats, i els dolços estaven en boca dels convidats més joves, em vaig fixar en els moviments que feia en Jordi. Ell sempre havia estat raro, sobretot amb la gent de major edat, però aquella nit estava especialment estrany, no semblava ell.

M'havien arribat rumors de que la ex dona d'en Jordi, la Jana, havia estat ingressada a un hospital, degut a una desintoxicació de les drogues i que això els havia deixat trastocats als dos -més del que ja estaven-. Vaig decidir apropar-me a ell, per preguntar-li sobre la festa.

-Doncs no està malament... Però estar aquí em produeix un sentiment agri-dolç i recordo les festes que preparava la meva estimada...

-Ostres Jordi, que li ha passat a la Jana?- Vaig preguntar com si no ho sapigués ja. - Que ha passat alguna cosa greu?

-Doncs si noia, molt greu. Però ja et trucaré un dia i t'ho explicaré. Ara me'n vull anar a casa i oblidar-me de tot. - Tot seguit se'n va anar. Segur que no sabré res més d'ell..quina llàstima..

Els meus 18

Em va sorprendre la manera en la qual anaven vestits tots els convidats, de negre i elegants. Tots esperant la meva arribada al pati de la casa.

Quan vaig entrar a la zona de la festa, tothom em mirava. Vaig sentir uns nervis per dins, fins que tots els meus amics van cridar entusiasmats, felicitant-me.

Allunyant-me de la situació, vaig observar la decoració de la casa, aquelles llums blanques quedaven especialment bé.

Va començar la festa i vaig decidir anar a parlar amb l'Olívia, que anava vestida espectacular. Estaré a l'alçada jo, que sóc l'amfitriona?...no sé, ara em sento petita al seu costat...

- Com estàs Olívia? (li vaig dir) amb veu tremolosa a sense saber perquè.
- Molt bé! La festa és increïble! (em va respondre) emocionada.

En aquell moment em vaig fixar en les arracades que portava, li arribaven gairebé fins al coll. Potser ser massa llargues?

Mentre parlava amb ella se'm va desviar la mirada cap a la pista de ball, on estava l'Ernest ballant. "Després aniria"

De sobte vaig sentir un cop al braç. Era l'Olívia, que s'havia adonat que no li estava fent cas al que estava dient. Em vaig disculpar de seguida. Deu meu quina vergonya..

Anant directe a la pista de ball, observava tota l'estona la gent que havia vingut. Em va sobtar veure una noia a la barra, prenen una copa. Era la Natàlia.

"Que feia aquesta a la meva festa?" Vaig pensar enfadada "No estava convidada"

En aquell instant vaig recordar una frase que em va dir ella una setmana abans de la festa

- Àngela si us plau, no aniré a la teva penosa festa, espero que ho tinguis clar. (Em va dir rient)

Vaig sentir ràbia al recordar-ho. No entenia què feia allà aleshores. Amb mala cara, vaig continuar endavant fins a la pista.

Un cop allà, vaig saludar a l'Ernest i em va canviar l'estat d'humor. Ell sempre sabia com fer-ho.

Les hores que quedaven, vaig estar amb ell i l'Olívia rient sense parar. Tota l'angoixa havia quedat enrere..que bé.

Solstici d'estiu

Per fi ha arribat el dia! Avui al Seven Sisters Cliff es celebrarà la millor festa de l'any. La del Solstici d'Estiu! Quan el dia és més llarg que mai i la nit més curta de lo normal, però l'emoció mai s'acaba. Quan per una vegada els colors són molt vius i s'empassen als de la foscor.

Està sonant la cançó de Young Folks, la qual sempre m'ha encantat per la tranquil·litat i alegria que dona.

Mentre menjo uns canapès, una lleugera brisa marina empeny els meus cabells arrissats cap a la cara. Això fa que em giri perquè se me'n vagin. De sobte el veig a ell. El Sam Pitterson, el meu company de vida, però no de forma amorosa, encara que m'agradaria. Està entrant pel caminet de pedres mentre s'arregla el cabell amb aquelles mans que han construït tants castells de sorra en els dies de platja de la nostra infància.

Em quedo embadalida i l'Emily Levins ensopega amb mi. Poc a poc ens caiem a sobre de la fondue de xocolata, veig que no ha canviat i que segueix sent tan maldestre com sempre. Em demana perdó i em comença a parlar de coses tant avorrides com la seva personalitat. Però el Sam es va apropant i dels nervis m'emporto a l'Emily a la zona del llenç gegant on pots pintar.

Allà està el meu germà; El Robert Sturmmond, i com sempre, està rodejat de dones impressionades per la seva bellesa i dots de dibuixant... M'endinso en aquell matoll de dones que l'envolten.

-Oh Lilith quina sorpresa!- Com si no m'hagués vist abans. -Ja he guanyat 4 competicions de dibuix-. El seu ego m'enfada, llavors el reto a una competició amb ell; i la perdo.

Irritada me'n vaig el més lluny que puc d'ell, i passo les següents hores amb gent interessant que ve de fora; o la majoria, gent avorrida que és d'aquí.

Quan ja ha passat la posta de sol m'estiro en una de les hamaques de la platja per veure les estrelles.

Estic mig dormida, de sobte arriba el Sam; m'agafa els braços i em porta corrents al mar. Ens banyem sota les estrelles. Un moment tan especial que em poso a plorar per no ser prou valenta per confessar-li els meus sentiments. Perquè soc així...no ho sé.

La festa de la senyora Dalloway

Per fi ha arribat, suspiro amb satisfacció de tenir la invitació de la gran festa de la senyora Dalloway a les meves mans, serà una gran festa només veient com és d'elegant la invitació. Són les 19:00 i en Frank em ve a buscar a casa meua, els nervis em recorren tots els ossos. A la llunyania veig en Frank, no m'agraden les seves sabates, son massa estridents. "Estàs llesta?" diu en Frank amb la cara que sempre posa. "No gaire". Pugem al seu cotxe negre, "segur que encaixaràs" el miro amb un petit somriure, tot i que no té raó, no encaixaré, mai he anat a una festa d'aquestes, sempre ha sigut el meu somni des de petita... Baixem a la porta d'aquella casa; "és gran, no?" diu en Frank mentre entra a la festa.

No sé què faig aquí, només m'han convidat gràcies a en Frank... “Vinga, Annie” em crida des de la porta. Entro en aquella mena de palau, tot és preciós, les llargues cortines daurades, les butaques de vellut, la il·luminació, l'orquestra, el càtering... ha hagut de ser molt cara aquesta festa. Després de passar unes hores ballant, em dirigeixo cap a una butaca, però de sobte ensopego amb un home alt, té una olor particular, i m'encanta com li queda el seu vestit de color blau marí. “Perdona'm, ha estat culpa meva” m'aixeca de terra amb les seves fredes mans. “No et preocupis” dic per tranquil·litzar-lo. Desapareix de la meua vista, i em torno a trobar amb el Frank, no ha sigut gaire difícil trobar-lo, quan he vist les seves sabates ja sabia que era ell. “Es diu Jack” em diu amb un somriure floral. Segueixo en Frank mentre que em guia entre tota aquella gent amb vestits d'alta costura, i escolto l'harmonia de la música que m'acompanya. En Frank es para davant d'una dona amb un vestit adornat amb perles, uns guants d'encaix i una sabata de taló. “Annie?”, per què sap el meu nom? em pregunto. “Que no saps qui soc?” em pregunta estranyada. En Frank comenta nerviós “és clar que sap qui ets, senyora Dalloway”. És la senyora de la festa, la propietària de la casa, em repeteixo una i una altra vegada, li dono les gràcies per haver-me convidat i canvio de sala després d'haver ficat la pota amb la senyora Dalloway.

I de cop, el veig, en Jack, apropant-se des de la llunyania...

Clàudia Mañá Vázquez